

Sygn. akt IV KK 537/20

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 stycznia 2021 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **P. G.**

skazanego z art. 258 § 3 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 5 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w T.

z dnia 8 czerwca 2018 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n a w i a

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;

3) zasądzić od P. G. na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. S.A kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za sporządzenie odpowiedzi na kasację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w T. z dnia 8 czerwca 2018 r. (sygn. akt II K (...)) P. G. został uznany winnym czynów z art. 258 § 3 k.k., 12a ust. 2 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych w zw. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 305 ust. 3 i w zw. z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej i w zw. z art.

11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zb. z art. 8 § 1 k.k.s., przestępstwo skarbowe z art. 65 § 1 k.k.s. i art. 69 § 1 kk w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

Wymierzono oskarżonemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz ściągnięcie równowartości korzyści majątkowej jaką P. G. osiągnął z popełnienia przestępstwa skarbowego w kwocie 29 023 501,50 zł, nawiązkę na rzecz P. S.A. w kwocie 100 000 zł i przepadek równowartości korzyści majątkowych uzyskanych z przestępstwa w kwocie 213 000 zł.

Wyrok powyższy został w zakresie przypisania sprawstwa i kar utrzymany w mocy Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 listopada 2019 r. (sygn. akt II AKA (...)). Zmniejszono jedynie wysokość równowartości korzyści majątkowego, której ściągnięcie pierwotnie orzeczono.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi:

„a) rażące naruszenie prawa materialnego, które mogło mieć istotny wpływ na treść tego Wyroku, a to art. 258 § 3 k.k. poprzez wyrażenie błędnego poglądu w zakresie popełnienia przez Skazanego przestępstwa założenia i kierowania zorganizowaną grupą przestępczą, w sytuacji gdy materiał dowodowy w sprawie nie pozwala na przyjęcie, że Skazany założył, a następnie kierował zorganizowaną grupą przestępczą, a pozwala jedynie na konkretne ustalenie, że Skazany wynajmował odpłatnie magazyn w miejscowości W. osobie o imieniu A.;

b) rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść tego wyroku, a to art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez sporządzenie niepełnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, tj. przez brak odniesienia się do dowodów zgłoszonych przez Skazanego w piśmie z dnia 2 sierpnia 2019 r. które zostały przeprowadzone przez Sąd Apelacyjny oraz uzupełniających wyjaśnień Skazanego złożonych w toku postępowania odwoławczego, co powoduje, że nie można uznać, iż

podstawą Wyroku, o którym mowa w pkt I, jest całokształt okoliczności sprawy ujawnionych na rozprawie głównej.”

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu sądowi.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Istotą skutecznej kasacji jest wykazanie i uargumentowanie zaistnienia w sprawie rażącego naruszenia prawa (procesowego lub materialnego), które dodatkowo miało istotny wpływ na treść finalnego rozstrzygnięcia (arg. ex. art. 523 § 1 k.p.k. oraz chociażby postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r., III KK 291/16, www.sn.pl).

Podniesiony w kasacji zarzut naruszenia prawa materialnego, nie został powiązany z mankamentami postępowania odwoławczego (brak stosownego zarzutu naruszenia art. 433 k.p.k. i art. 457 k.p.k.), a pamiętać wypada, że Sąd odwoławczy nie stosował wskazanych przepisów prawa materialnego utrzymując wyrok Sądu I instancji. Obrona, jeżeli zmierzała do skutecznego zdezawuowania przyjętej wykładni prawa materialnego (art. 258 § 3 k.k.), powinna w istocie zarzucić Sądowi odwoławczemu rażące naruszenie standardu kontroli odwoławczej, przez błędne odniesienie się do zarzutu naruszenia prawa materialnego, wykazując, dlaczego kontrola odwoławcza nie była prawidłowa a orzeczenie prawomocne nie może się ostać. Jednak w sprawie niniejszej takiego zarzutu nie postawiono w apelacjach obrońców oskarżonego. Kwestionowano jedynie poprawność poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych. Zatem nie może on zostać tym bardziej podniesiony na etapie kasacyjnym.

Natomiast odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. to uzasadnienie kasacji nie zawiera żadnych merytorycznych argumentów w tym przedmiocie, jedynie lakonicznie wskazuje na zastrzeżenia

obrony w przedostatnim i ostatnim akapicie. Trudno zatem odnieść się do tak sformułowanego zarzutu i jego uzasadnienia.

W tym miejscu warto jeszcze raz przypomnieć, że kasacja jako nadzwyczajny środek zaskarżenia nie jest tzw. trzecią instancją, nie służy zatem do inicjowania powtórnej kontroli w zakresie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ani ponownej kontroli poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, lecz ma na celu eliminację błędów wynikających z wadliwego w stopniu rażącym zastosowania przepisów prawa materialnego lub procesowego albo związanych z wystąpieniem przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. tj. tzw. bezwzględnych podstaw odwoławczych.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.